

Prezența și lucrarea Duhului Sfânt

Prezentă și lucrarea Duhului Sfânt

R. A. Torrey



Editura Casa Cărții
2006 Oradea

This book was first published in the United States by Whitaker House with the title *The Presence and Work of the Holy Spirit*, by R. A. Torrey, copyright © 1996, Whitaker House, 1030 Hunt Valley Circle, New Kensington, PA 15068. Translated by permission.

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu, cu excepția celor precizate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Casa Cărții, Oradea.

Prezența și lucrarea Duhului Sfânt

Copyright © 2006 Editura Casa Cărții

O.P. 1, C.P. 270,

410610 Oradea

Tel./Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566

Email: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TORREY, R. A.

Prezența și lucrarea Duhului Sfânt / R. A. Torrey. -

Oradea : Casa Cărții, 2006

ISBN (10) 973-8998-03-4 ; ISBN (13) 978-973-8998-03-2

231.3

Traducerea: Lucian Ciupe

Editarea: Camelia Filip

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Adi Mihocaș

Tiparul executat la Tipografia Leș s.r.l.

Str. Arenei nr. 16

440097 Satu Mare

Tel. 0261-768352

Cuprins

1.	Persoana Duhului Sfânt	7
2.	Divinitatea Duhului Sfânt	24
3.	Diferența dintre Duhul Sfânt, Dumnezeu Tatăl și Fiul Său	32
4.	Subordonarea Duhului față de Tatăl și Fiul	35
5.	Persoana și lucrarea Duhului Sfânt revelate prin numele Sale	38
6.	Lucrarea Duhului Sfânt în universul material	74
7.	Duhul Sfânt convinge lumea	78
8.	Duhul Sfânt Îl mărturisește pe Isus Cristos	90
9.	Lucrarea de regenerare a Duhului Sfânt	96
10.	Satisfacția ce rezultă în urma locuirii Duhului Sfânt în noi	104
11.	Duhul Sfânt îl eliberează pe credincios de puterea păcatului care locuiește în el	110
12.	Duhul Sfânt lucrează chipul lui Cristos în noi	116
13.	Duhul Sfânt produce în credincios trăsăturile caracterului lui Cristos	121
14.	Duhul Sfânt îl călăuzește pe credincios în viață asemenea unui fiu	125
15.	Duhul Sfânt adeverește calitatea noastră de fii	130
16.	Duhul Sfânt ca Învățător	134
17.	Rugăciunea, recunoștința și închinarea prin Duhul Sfânt	145
18.	Duhul Sfânt îi călăuzește pe oameni spre domenii specifice ale lucrării	151

19. Duhul Sfânt și trupul credinciosului	161
20. Botezul cu Duhul Sfânt	163
21. Rezultatele botezului cu Duhul Sfânt	175
22. Necesitatea botezului cu Duhul Sfânt	189
23. Obținerea botezului cu Duhul Sfânt	204
24. Lucrarea Duhului Sfânt în profeți și apostoli	237
25. Lucrarea Duhului Sfânt în Isus Cristos	247
Despre autor	253

Unu

Persoana Duhului Sfânt

Pentru ca cineva să înțeleagă în mod corect lucrarea Duhului Sfânt, el trebuie înainte de toate să-L cunoască pe Duhul Sfânt Însuși. O cauză care stă în mod frecvent la baza ereziilor cu privire la lucrarea Duhului Sfânt este încercarea de a studia și înțelege lucrarea Lui fără a căuta înainte de toate să-L cunoaștem ca persoană.

Este extrem de important din punctul de vedere al închinării să vedem dacă Duhul Sfânt este o persoană divină, vrednică să primească adorarea, credința, iubirea noastră precum și predarea noastră totală în mâinile Lui, sau dacă este numai o influență care vine din Dumnezeu, o putere sau o iluminare pe care ne-o trimite Dumnezeu. Dacă Duhul Sfânt este o persoană divină și nu-L recunoaștem ca atare, atunci noi privăm o ființă divină de închinarea, credința, iubirea și predarea cu care Îi suntem datori.

Este de asemenea extrem de important și din punct de vedere practic să decidem dacă Duhul Sfânt este doar o putere măreață și misterioasă pe care noi, în slăbiciunea și ignoranța noastră, ajungem să ne-o însușim într-un anume fel și să o folosim, sau dacă Duhul Sfânt este o persoană reală, infinită în sfințenia, înțelepciunea, puterea și mila Sa,

care trebuie să locuiască în noi și să se folosească de noi. Concepția originală cu privire la Duhul Sfânt este totalmente păgână, nu cu mult diferită de modul de gândire al unui închinător african care are un zeu de care se folosește. Concepția de mai apoi cu privire la Duhul Sfânt este creștină. Dacă noi credem că Duhul Sfânt este doar o putere sau o influență, cum cred mulți, preocuparea noastră constantă va fi: „Cum pot să obțin mai mult din Duhul Sfânt?” Dar dacă Îl percepem din punct de vedere biblic, ca fiind o persoană divină, modul nostru de a gândi va fi: „Cum poate Duhul Sfânt să aibă mai mult din mine?”

Concepția despre Duhul Sfânt ca fiind o influență sau putere divină pe care trebuie să ne-o însușim într-un

**Duhul Sfânt
este o persoană
divină, de o
înțelepciune și
putere infinită.**

anume fel și să o folosim implică ideea de atotsuficiență. Cel care se gândește în modul acesta la Duhul Sfânt și care consideră totodată că a primit Duhul Sfânt va fi în mod inevitabil plin de mândrie spirituală și se va manifesta ca și cum ar aparține unui ordin superior al creștinilor. De aceea îi auzim pe

oamenii aceștia spunând: „Eu sunt un bărbat plin de Duhul” sau „Eu sunt o femeie plină de Duhul Sfânt.”

Dar odată ce ajungem la înțelegerea adevărului despre Duhul Sfânt ca fiind o persoană divină, infinită în maiestatea, gloria, sfințenia și puterea Sa, persoană care în extraordinara Sa bunăvoință a venit în inimile noastre pentru a-Și face locuința acolo și pentru a intra în posesia vieților noastre folosindu-se de ele, lucrul acesta ne va duce la o stare de smerenie și ne va păstra în această stare. Nu cred că există nici un gând care să exprime mai multă umilință sau care să mă copleșească mai mult decât gândul că o persoană divină plină de maiestate și glorie locuiește în inima mea și este gata să mă folosească chiar și pe mine.

Este extrem de important și din punctul de vedere al experienței să cunoaștem Duhul Sfânt ca persoană. Mii și zeci de mii de oameni pot depune mărturie despre binecuvântarea de care au avut parte în propriile vieți în urma întâlnirii cu Duhul Sfânt. Ei au ajuns să cunoască Duhul Sfânt nu doar ca o influență plină de har (care se emană, într-adevăr, din Dumnezeu), ci ca o persoană reală, la fel de reală precum Isus Cristos Însuși. El este un Prieten omniprezent, iubitor, un Ajutor puternic care nu doar că le este credincioșilor alături în toate momentele vieții lor, dar locuiește în inimile lor în fiecare zi și în fiecare oră. El este gata să intervină în favoarea lor în orice criză din viață. Mii de slujitori, lucrători creștini și creștini implicați în cele mai umile domenii ale vieții mi-au vorbit și mi-au scris despre transformarea completă a experienței lor de creștini care a apărut când au înțeles—nu doar teologic ci și experiențial—că Duhul Sfânt este o persoană, ajungând apoi să Îl cunoască astfel.

În Biblie există cel puțin patru dovezi distincte ale faptului că Duhul Sfânt este o persoană.

DOVADA NR. 1—CARACTERUL DUHULUI SFÂNT

Toate caracteristicile distincte ale Duhului Sfânt pot fi găsite pe paginile Sfintei Scripturi. Care sunt aceste caracteristici sau semne distinctive ale persoanei Duhului Sfânt? Acestea sunt: rațiunea, sentimentul și voința. Orice entitate care raționează, simte și voiește este o persoană. Când spunem că Duhul Sfânt este o persoană, sunt unii care înțeleg că Duhul Sfânt are mâini, picioare, ochi, urechi, gură și așa mai departe, dar acestea nu sunt caracteristicile personalității, ci ale existenței fizice. Toate aceste caracteristici sau semne ale persoanei Duhului Sfânt sunt menționate în mod repetat atât în Vechiul cât și în Noul Testament.

În întâia Epistolă către Corinteni citim:

Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu în afară de Duhul lui Dumnezeu (1 Corinteni 2:10-11).

Aici îi este atribuită Duhului Sfânt capacitatea de a raționa. Ni se spune în mod clar că Duhul Sfânt nu este doar o influență care ne luminează mințile pentru a înțelege adevărul, ci chiar o Ființă care cunoaște adevărul.

Citim de asemenea: „*Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește*” (1 Corinteni 12:11). Aici îi este atribuită Duhului Sfânt voința, și suntem învățați că Duhul Sfânt nu este o putere pe care ne-o putem însuși și pe care o putem folosi potrivit cu dorințele noastre, ci o persoană suverană în maiestatea Sa care se folosește de noi potrivit voinței Sale.

Această distincție are o importanță fundamentală în ceea ce privește raportarea noastră corectă la Duhul Sfânt.

**Duhul Sfânt nu
doar ne
luminează; El
Însuși cunoaște
adevărul.**

În acest punct se rătăcesc mulți căutători sinceri ai puterii și eficacității lor în slujire. Ei tânjesc și se frământă să intre în posesia unei puteri misterioase pe care să o poată folosi în lucrarea lor conform propriilor dorințe. Ei nu vor intra nicidecum în posesia puterii pe care o caută până când nu vor recunoaște că Duhul Sfânt nu este o putere divină pe care ei trebuie să și-o însușească și să o folosească în neștiința și ignoranța lor, ci o persoană divină, de o înțelepciune și putere infinită, care dorește să îi ia în stăpânire și să îi folosească potrivit cu voia Sa desăvârșită.

Când stăm să ne gândim la acest aspect, trebuie să ne bucurăm că nu există nici o putere divină pe care noi, ființele umane, atât de ignorante și înclinate spre eroare cum suntem, să ne-o putem însuși și pe care să o putem folosi. Cât de înspăimântătoare ar fi rezultatele existenței unei astfel de puteri. Dar ce bucurie sfântă trebuie să ne inunde inimile când înțelegem faptul că există o persoană divină, Una care nu greșește niciodată, care dorește să ne ia în stăpânire, să ne împartă darurile pe care le consideră cele mai potrivite și să ne folosească potrivit cu voința Lui înțeleaptă și iubitoare.

În Romani 8:27 citim: „Și Cel care cercetează inimile știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu.” În acest pasaj Îi este atribuită Duhului Sfânt rațiunea. Cuvântul grecesc tradus *năzuință* este un cuvânt cuprinzător, incluzând idei precum gândirea, sentimentul și scopul. În Romani 8:7 găsim un termen similar celui din Romani 8:27: „Umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună.” Deci, prin acest termen sunt introduse în acest verset toate semnele distinctive care Îi sunt atribuite calității de persoană a Duhului Sfânt.

Calitatea de persoană a Duhului Sfânt este exprimată în modul cel mai surprinzător și sugestiv în Romani 15:30: „Vă îndemn, dar, fraților, pentru Domnul nostru Isus Cristos și pentru dragostea Duhului, să vă luptați împreună cu mine în rugăciunile voastre către Dumnezeu pentru mine.” Aici îi este atribuită Duhului Sfânt „dragostea.” Cititorul ar face bine să se oprească și să mediteze asupra acestor două cuvinte: „dragostea Duhului”.

Adeseori ne gândim la dragostea lui Dumnezeu Tatăl. Este subiectul gândurilor noastre zilnice. Ne gândim adesea la dragostea lui Isus Cristos, Fiul. Cine s-ar putea numi

creștin cu adevărat dacă ar trece o zi fără să mediteze la iubirea Salvatorului său? Dar cât de des medităm însă la „dragostea Duhului”?

Dacă trăim așa cum trebuie să trăim ca și creștini, în fiecare zi din viața noastră îngenunchem în prezența lui Dumnezeu Tatăl, privim fața Lui și-I spunem, „Îți mulțumesc, Tată, pentru dragostea Ta atât de mare care Te-a determinat să-L dai pe singurul Tău Fiu să moară pe crucea de la Calvar pentru mine.” În fiecare zi din viața noastră ne înălțăm privirea spre Domnul și Salvatorul nostru, Isus Cristos, și-I spunem: „O, Domnul și Salvatorul meu glorios, Isus, Fiul lui Dumnezeu, Îți mulțumesc pentru nemărginita Ta dragoste care Te-a determinat să nu consideri mai importantă egalitatea cu Dumnezeu ci să Te dezbraci de Tine Însuși, astfel că, părăsind toată gloria ceru-

**Dacă n-ar fi fost
iubirea lui
Dumnezeu,
astăzi aș fi fost
în iad.**

lui, ai venit pe pământ în ciuda stricăciunii care este pe el, luând păcatele mele asupra Ta și murind în locul meu pe cruce la Calvar.” Dar cât de des îngenunchem și Îi spunem Duhului Sfânt: „O, Duhule etern și infinit al lui Dumnezeu, Îți mulțumesc pentru marea Ta dragoste care Te-a determi-

nat să vii în această lume plină de păcat și întuneric pentru a mă căuta și a mă urmări cu atâta răbdare până am ajuns să-mi înțeleg deplina mea ruină și nevoia de Salvator, și până mi L-ai revelat pe Domnul și Salvatorul, pe Isus Cristos, Cel de care aveam nevoie.” Totuși, salvarea noastră se datorează dragostei Duhului, în aceeași măsură în care se datorează dragostei Tatălui și a Fiului.

Dacă n-ar fi fost iubirea lui Dumnezeu, Tatăl, care să privească spre mine în deplina mea ruină, pregătindu-mi o ispășire desăvârșită în moartea Propriului Fiu pe cruce la Calvar, astăzi aș fi fost în iad. Dacă nu ar fi fost iubirea lui

Isus Cristos, Cuvântul etern al lui Dumnezeu, care să privească spre mine în deplina mea ruină și, în ascultare de Tatăl, să lase la o parte toată gloria cerului pentru toată rușinea pământului luând locul meu, locul blestemului, pe cruce, la Calvar, și dându-Și viața în mod deplin pentru mine, astăzi aș fi fost în iad. Dar dacă n-ar fi fost iubirea Duhului Sfânt, trimis de Tatăl ca răspuns la rugăciunea Fiului (vezi Ioan 14:16), iubire care să-L determine să mă caute în deplina mea orbire și ruină, astăzi aș fi fost în iad. El m-a urmărit zi de zi, săptămână de săptămână și an de an, timp în care nu răspundeam deloc chemărilor Sale; El m-a urmărit în căile mele păcătoase, căi care trebuie să-i fi produs Celui Sfânt o nespūsă durere până când în cele din urmă am ascultat. El mi-a deschis ochii să îmi văd deplina ruină, revelându-mi-L apoi pe Isus ca Salvatorul care îmi va împlini toate nevoile mele. El mi-a dat apoi capacitatea de a-L primi pe Isus ca Salvator personal. Dacă nu ar fi fost această iubire răbdătoare, neobosită, nemărginit de sensibilă a Duhului Sfânt, astăzi aș fi fost în iad. O, Duhul Sfânt nu este doar o influență, o putere sau o iluminare ci este o persoană, la fel de reală precum Dumnezeu Tatăl sau Isus Cristos Fiul Lui.

Calitatea de persoană a Duhului Sfânt reiese și din textul Vechiul Testament într-un mod la mod la fel de real ca și din textul Noului Testament, deoarece în Neemia 9:20 citim: *„Le-ai dat Duhul Tău cel bun ca să se facă înțelepți. N-ai îndepărtat mâna Ta de la gura lor și le-ai dat apă să-și potolească setea.”* Aici Îi sunt atribuite Duhului Sfânt atât inteligența cât și bunătatea. Unii ar putea spune că, în timp ce Noul Testament prezintă într-adevăr Duhul Sfânt ca persoană, nu se poate spune același lucru despre Vechiul Testament. Totuși, pasajul citat prezintă tocmai acest lucru. Este adevărat că doctrina despre persoana Duhului Sfânt nu este la fel de dezvoltată în Vechiul Testament ca în Noul Testament, dar ea este totuși prezentă.

Probabil că nu există nici un alt pasaj în toată Biblia în care calitatea de persoană a Duhului Sfânt să fie înfățișată într-un mod mai afectuos și mișcător precum în următorul pasaj: „*Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării*” (Efeseni 4:30). Aici Îi este atribuită Duhului Sfânt capacitatea de a fi întristat. Duhul Sfânt nu este o influență sau o putere oarbă, impersonală care vine în viețile noastre să ilumineze, să sfințească și să ne împuternicească. Nu, El este mult mai mult decât atât. El este o persoană sfântă care vine să locuiască în viețile noastre, Unul care vede clar fiecare act pe care îl înfăptuim, fiecare cuvânt pe care îl rostim, fiecare gând pe care îl nutrim, chiar și cea mai trecătoare fantezie căreia îi permitem să ne treacă prin minte. Dacă acțiunea, cuvântul sau fapta conțin ceva necurat, nesfânt, răutăcios, egoist, meschin sau neadevărat, acest Duh Sfânt infinit este profund întristat. Nu cunosc nici un alt gând care poate să ajute mai mult o persoană să ducă o viață sfântă și să umble cu băgare de seamă în prezența Celui Sfânt.

Cât de des se întâmplă ca un tânăr să fie păzit și să nu cedeze în fața ispitelor care îl înconjoară ca tânăr bărbat de gândul că, dacă ar ceda ispitei care acum îl asaltează, mama lui evlavioasă ar putea auzi și s-ar întrista peste măsură. Cât de des se întâmplă ca un tânăr să pună mâna pe clanța ușii care duce spre un loc al păcatului în care tocmai se pregătește să intre dar, venindu-i în gând, „Dacă voi intra aici, mama ar putea auzi despre aceasta iar lucrul acesta aproape că o va ucide”, întoarce spatele la ușa respectivă și trăiește o viață curată pentru a nu-și întrista mama.

Există Cineva mai sfânt decât orice mamă, Cineva mai sensibil la păcat decât orice femeie curată care a pășit vreodată pe acest pământ și Cineva care ne iubește cum nici o mamă nu a iubit vreodată. Dacă suntem într-adevăr creștini, acest Cineva locuiește în inimile noastre și vede orice act

pe care îl înfăptuim ziua sau sub întunericul nopții. El aude orice cuvânt pe care îl rostim în public sau în particular. El vede fiecare gând pe care îl nutrim. El privește fiecare fantezie și imaginație căreia îi permitem chiar și un popas de o clipă în mintea noastră. Dacă există ceva nesfânt, necurat, egoist, răutăcios, meschin, aspru, nedrept, sau orice lucru păcătos ce ar putea exista în acțiune, cuvânt, gând sau fantezie, El este întristat. Dacă vom permite acestor cuvinte „să nu întristați pe Duhul lui Dumnezeu” să ne pătrundă inimile devenind motto-ul vieții noastre, ele ne vor păzi de multe păcate.

**Duhul Sfânt
care locuiește în
inimile noastre
vede orice faptă
pe care o facem
ziua sau noaptea.**

Când mi s-a întâmplat ca la ușa minții mele să bată câte un gând sau o fantezie, gata să-și găsească loc acolo, ori de câte ori m-am gândit că Duhul Sfânt vede gândul respectiv și va fi întristat de el, gândul a plecat.

DOVADA NR. 2—FAPTELE DUHULUI SFÂNT

Duhului Sfânt îi sunt atribuite multe dintre acțiunile pe care le poate înfăptui doar o persoană, iar dacă negăm calitatea de persoană a Duhului Sfânt, multe pasaje din Scriptură devin lipsite de sens sau absurde. De exemplu, în 1 Corinteni 2:10 citim: „*Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.*” În acest pasaj Duhul Sfânt ne este prezentat ca fiind nu doar ca o iluminare prin care suntem înzestrați cu capacitatea de a înțelege lucrurile adânci ale lui Dumnezeu, ci ca o persoană care cercetează lucrurile profunde ale lui Dumnezeu și apoi ne revelează descoperirile importante pe care Le-a făcut.

În Apocalipsa 2:7 citim: „*Cine are urechi de auzit, să asculte*

ce zice Bisericilor Duhul: «Celui care va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu.»” Aici Duhul Sfânt ne este înfățișat nu doar ca o iluminare personală care parvine minții noastre, ci ca o persoană care vorbește iar, din profunzimea propriei Sale înțelepciuni, șoptește la urechea robului Său ascultător prețiosul adevăr al lui Dumnezeu.

În Galateni 4:6 citim: „Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: «Ava», adică: «Tată!»” În acest verset Duhul Sfânt este prezentat ca o strigare prezentă în inima fiecărui credincios. Duhul Sfânt nu este doar o influență divină care ne dă siguranță inimilor noastre în ceea ce privește calitatea noastră de fii; nu, El este totodată Cel care strigă în inimile noastre, Cel care mărturisește împreună că duhul nostru că suntem fii ai lui Dumnezeu (vezi Romani 8:16).

Duhul Sfânt este de asemenea prezentat în Scriptură rugându-se: „Și tot astfel, și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră, căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar Însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite” (Romani 8:26).

Din acest pasaj reiese cu claritate că Duhul Sfânt nu este doar o influență care ne determină să ne rugăm, nu doar o iluminare care ne învață cum să ne rugăm, ci o persoană care chiar se roagă în și prin noi.

Gândul că fiecare credincios adevărat are două persoane divine care se roagă pentru el ne face să stăm relaxați. Una dintre aceste persoane este Isus Cristos care a fost odată pe acest pământ, care cunoaște toate ispitele noastre, care ne înțelege în neputințele noastre, și care acum stă la dreapta Tatălui, fiind într-o poziție de autoritate și putere trăind etern ca să mijlocească pentru noi. (Vezi Evrei 7:25; 1 Ioan 2:1.) Există o altă persoană, la fel de divină ca și Cristos, care este alături de noi zilnic; care locuiește în profunzimea ființei noastre; care cunoaște nevoile noastre mai mult

decât ni le cunoaștem noi înșine; și care din adâncul ființei noastre mijlocește înaintea Tatălui pentru noi. Credinciosul are parte de o siguranță perfectă având aceste două persoane divine care se roagă pentru el.

În Ioan 15:26 citim: *„Când va veni Mângâietorul pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului care vine de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine.”* Aici Duhul Sfânt ne este înfățișat ca o persoană care Îl mărturisește pe Isus Cristos, și nu doar ca o iluminare care îl ajută pe credincios să-L mărturisească pe Cristos. În acest verset, precum și în versetul următor, se face o distincție clară între mărturia Duhului Sfânt și mărturia credinciosului care primește mărturisirea Duhului, deoarece citim:

„Și voi de asemenea veți mărturisi, pentru că ați fost cu Mine de la început” (Ioan 15:27). Prin urmare, persoanele care mărturisesc sunt două: Duhul care mărturisește înaintea credinciosului și credinciosul care mărturisește înaintea lumii.

Duhul Sfânt este de asemenea prezentat ca îndrumător sau conducător al copiilor lui Dumnezeu.

Biblia vorbește despre Duhul Sfânt și ca învățător: *„Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu”* (Ioan 14:26). Într-un pasaj similar citim:

Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va revela lucrurile viitoare (Ioan 16:12-14).

Iar în Vechiul Testament citim: *„Le-ai dat Duhul Tău cel bun ca să se facă înțelepți”* (Neemia 9:20). Din toate aceste pasaje reiese cu claritate că Duhul Sfânt nu reprezintă doar

o iluminare care ne dă capacitatea să înțelegem adevărul, ci o persoană care ne învață zilnic adevărul lui Dumnezeu. Privilegiul pe care îl are cel mai smerit dintre credincioși nu este doar acela de a avea mintea iluminată să înțeleagă adevărul lui Dumnezeu, ci acela de a avea un învățător divin care îl învață în fiecare zi adevărul pe care are nevoie să-l cunoască. (Vezi 1 Ioan 2:20, 27.)

Duhul Sfânt este de asemenea prezentat ca îndrumător sau conducător al copiilor lui Dumnezeu. În Romani 8:14 citim: *„Căci toți cei care sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.”* El nu este doar o influență care ne dă abilitatea de a vedea calea pe care Dumnezeu dorește să pășim, nu numai o putere care ne dă tăria să mergem pe calea respectivă, ci mai degrabă este o persoană care ne ia de mână și ne conduce cu multă grijă pe căile pe care Dumnezeu dorește să umblăm.

Duhul Sfânt are totodată autoritatea de a porunci oamenilor care Îl slujesc pe Isus Cristos. Citim despre apostolul Pavel și tovarășii lui:

Fiindcă au fost opriți de Duhul Sfânt să vestească Cuvântul în Asia, au trecut prin regiunea Frigiei și Galatiei. Ajunși lângă Misia, se pregăteau să intre în Bitinia; dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie (Fapte 16:6-7).

În acest pasaj Duhul Sfânt apare ca o persoană care îi conduce și îi îndrumă pe Pavel și tovarășii lui și ca o persoană a cărei autoritate este recunoscută și căreia i se supun imediat.

În plus, Duhul Sfânt este prezentat ca Cel care deține autoritatea supremă în biserică, Cel care îi cheamă pe oameni la slujire și îi așează în lucrare. În Fapte 13:2 citim: *„Pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: «Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.»* Și în Fapte 20:28: *„Fiți atenți, dar, la voi*

înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său." Cel care caută în mod sincer adevărul nu se poate îndoi că avem înaintea noastră o persoană a cărei maiestate și suveranitate este divină.

Din toate pasajele citate în acest capitol, este evident că Duhului Sfânt Îi sunt atribuite multe acțiuni care pot fi înfăptuite doar de o persoană.

DOVADA NR. 3—SLUJBA DUHULUI SFÂNT

Duhul Sfânt îndeplinește unele slujbe pe care numai o persoană le poate face. Salvatorul nostru a spus:

Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului pe care lumea nu-l poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi (Ioan 14:16-17).

Domnul nostru Își anunțase ucenicii că mai are puțin și va pleca. Ucenicii au fost copleșiți de un profund sentiment de regret. Gândindu-se la singurătatea și neputința de care vor avea parte odată cu plecarea lui Isus, inimile lor s-au întristat (vezi Ioan 16:6). Pentru a-i mângâia, Domnul le-a spus că nu vor fi lăsați singuri, că, după ce va pleca, El va merge la Tatăl și se va ruga ca Tatăl să le dăruiască un alt Mângâietor care să-L înlocuiască în timpul absenței Sale.

**Duhul Sfânt
este autoritatea
supremă în
biserica.**

Putea Isus Cristos să vorbească în acest mod dacă Mângâietorul care urma să-I ia locul era doar o influență sau putere impersonală? În plus, putea Isus să rostească cuvintele pe care le-a rostit în Ioan 16:7: „*Totuși, vă spun adevărul: Vă este de folos să mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu,*

Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite," dacă acest Mângâietor pe care urma să-L trimită ar fi fost doar o influență sau o putere impersonală? Nu, în timp ce o persoană divină urma să plece, locul urma să-I fie luat de o altă persoană având aceleași calități divine. Pentru ucenici era necesar ca Singurul Fiul al lui Dumnezeu să plece să-i reprezinte înaintea Tatălui deoarece o altă persoană divină și suficientă urma să-I ia locul. Această promisiune a Domnului și Salvatorului nostru privind venirea unui alt Mângâietor și locuirea Acestuia împreună cu noi este cel mai mare și mai bun lucru dintre toate lucrurile dispensației prezente. Aceasta este promisiunea Tatălui (vezi Fapte 1:4), promisiunea promisiunilor. O vom relua când vom ajunge să studiem numele Duhului Sfânt.

DOVADA NR. 4—ATITUDINILE FAȚĂ DE DUHUL SFÂNT

Biblia vorbește despre modul în care a fost tratat Duhul Sfânt, tratament care nu poate fi aplicat decât unei persoane. În Isaia 63:10 citim: „*Dar ei au fost neascultători și au întristat Duhul Lui cel Sfânt; iar El li s-a făcut vrăjmaș și a luptat împotriva lor.*” Aici ni se spune că oamenii s-au răzvrătit împotriva Duhului Sfânt și L-au întristat. (Comparați Efeseni 4:30.) Răzvrătirea are sens doar când este orientată împotriva unei persoane, și doar împotriva unei persoane în poziție de autoritate. Doar o persoană poate fi întristată. Nu poți să întristezi o influență sau o putere.

În Evrei citim:

Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului, cu care a fost sfințit, și va batjocori pe Duhul

harului? (Evrei 10:29).

Aici ni se spune că Duhul Sfânt „a fost batjocorit” (tratat cu dispreț). Nu există decât o singură entitate din univers care poate fi tratată cu dispreț (sau insultată), și aceasta este o persoană. Este absurd să ne gândim la tratarea cu dispreț a unei influențe, a unei puteri sau a oricărui alt fel de ființă.

Citim de asemenea: „Petru i-a zis: «Anania, pentru ce ți-a umplut Satan inima ca să-L minți pe Duhul Sfânt și să ascunzi o parte din prețul moșioarei?»” (Fapte 5:3). Aici Duhul Sfânt este prezentat ca unul care poate fi mințit. Cineva nu poate minți decât pe o altă persoană.

În Matei citim:

De aceea vă spun: „Orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată. Oricine va vorbi împotriva Fiului omului, va fi iertat; dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt, nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor” (Matei 12:31-32).

În acest pasaj ni se spune că Duhul Sfânt este ținta blasfemiei. Este imposibil să jignești, sau să calomniezi altceva decât o persoană. Dacă Duhul Sfânt nu este persoană, cu certitudine blasfemia împotriva Lui nu poate fi un păcat mai serios și mai grav decât blasfemierea Fiului Omului, a Domnului și Salvatorului, a lui Isus Cristos Însuși.

Iată deci patru argumente distincte și decisive ale faptului că Duhul Sfânt este o persoană. Teoretic, majoritatea dintre noi credem acest lucru, dar Îl tratăm noi într-adevăr ca pe o persoană prin gândurile și faptele noastre?

În urmă cu câțiva ani, la încheierea unei întâlniri în care am abordat subiectul persoanei Duhului Sfânt în cadrul unei conferințe, o femeie care era membră într-o biserică de mulți ani în cadrul unei denominații moderne mi-a spus: „Niciodată nu m-am gândit înainte la Duhul Sfânt ca la o

persoană.” Fără îndoială, această femeie creștină cântase adesea:

Lăudați pe Domnul toți în cor
Izvorul binecuvântărilor,
Lăudați-L oștiri din văzduh
Pe Tatăl, Fiul, Sfântul Duh.

Fără îndoială că ea cântase adeseori:

Glorie Tatălui
Și Fiului
Și Duhului Sfânt.
Așa cum a fost,
Este și va fi.
Lume nesfârșită,
Amin, Amin!

Totuși, a cânta este una, iar a înțelege sensul cântării este alta. Dacă această femeie creștină ar fi fost întrebată despre doctrina ei, cu certitudine ea și-ar fi mărturisit credința în existența unui singur Dumnezeu în trei persoane: Tatăl,

**Scripturile sunt
clare când afirmă
că Duhul Sfânt
este o persoană.**

Fiul și Duhul Sfânt. Dar mărturisirea teologică este una; iar înțelegerea practică a adevărului pe care-l mărturisim este cu totul alta. Astfel, întrebarea următoare este într-un tot necesară, indiferent de corectitudinea afirmației tale doctrinare: Îl vezi într-adevăr pe Duhul Sfânt ca pe o persoană la fel de reală precum Isus Cristos, la fel de iubitoare, înțeleaptă, puternică, la fel de vrednică de încrederea, iubirea și predarea noastră ca pe Isus Cristos Însuși?

Duhul Sfânt a venit în această lume pentru a fi pentru

ucenicii lui Isus, după plecarea Lui, și pentru noi astăzi, ceea ce Isus Cristos fusese pentru ei în timpul tovarășiei Sale personale cu ei. (Vezi Ioan 14:16-17.) Este El așa pentru tine? Îl cunoști? În fiecare săptămână din viața ta auzi binecuvântarea apostolică, „*Harul Domnului nostru Isus Cristos și dragostea lui Dumnezeu și părțasia Sfântului Duh să fie cu voi cu toți! Amin*” (2 Corinteni 13:14), dar în timp ce o ascuți, îi pătrunzi tu semnificația? Cunoști comuniunea Duhului Sfânt? Părțasia cu Duhul Sfânt? Parteneriatul cu Duhul Sfânt? Tovărășia Duhului Sfânt? Prietenia intimă, personală a Duhului Sfânt?

Iată în ce constă întregul secret al vieții creștine reale, o viață de libertate, bucurie, putere și plinătate. Să-L ai pe Duhul Sfânt ca prieten omniprezent, să fii conștient de acest fapt și să-ți supui controlului Său toate domeniile vieții—aceasta este adevărata viață creștină. Doctrina despre persoana Duhului Sfânt este la fel de specifică religiei pe care a învățat-o Isus precum este doctrina despre divinitatea și ispășirea lui Isus Cristos. Dar nu este suficient să crezi această doctrină; trebuie să-L cunoști pe Duhul Însuși. Scopul principal al acestui capitol (Doamne ajută-mă să rostesc cu reverență aceste cuvinte!) este să vi-L prezint pe prietenul meu, Duhul Sfânt.